

ELLEN HARVEY

The Empty Collection

Voor haar eerste solotentoonstelling in België heeft Ellen Harvey ervoor gekozen om een installatie en een serie recente schilderijen te tonen. De installatie, getiteld *The Museum of Failure*, werd reeds getoond in het kader van de Biënnale van het Whitney Museum te New York. Het werk bestaat uit twee even grote delen, op enkele meters van elkaar opgesteld. Het eerste, *The Collection of Impossible Subjects*, is een soort plexiglasspiegel, verlicht van de achterzijde als een lichtbox. Het tweede deel is een schilderij, *Invisible Self-Portrait in My Studio*, dat zichtbaar wordt doorheen een klein venster, uitgespaard uit de plexiglas spiegel. Deze spiegel is getooid met een dertigtal met de hand gegraveerde oude kaders verspreid over de volledige oppervlakte. Het specifieke van deze opstelling is dat de kaders niks tonen. Geen schilderij, geen tekening vult deze op ornamentale wijze afgebakende ruimte. Men wordt hier geconfronteerd met afwezige onderwerpen die zich aanbieden als evenveel potentiële schilderijen. Harvey nodigt niet enkel uit tot een reflectie over mogelijkheden maar ook over de onmogelijkheid het reële weer te geven. Maar is niet net het herschrijven van het reële op zich onmogelijk, of in ieder geval bedrieglijk? De structuur van het werk laat de bezoeker toe de ruimte op een nieuwe manier te bekijken. Alhoewel een bepaalde invalshoek het mogelijk maakt voor de kijker om zichzelf niet te zien, flatteert de meerderheid van de invalshoeken het belang van de kijker, die zelf onderwerp wordt binnen het werk. Enkel een uitsparing in de spiegel laat toe doorheen deze structuur te kijken en een groot geschilderd paneel te ontwaren, dat in een perfecte verlenging geplaatst werd. Men herkent makkelijk het onderwerp van het schilderij, dat een gefragmenteerde weergave is van de kunstenaar die ditzelfde schilderij schildert in haar atelier.

In de tweede ruimte treft men werken die refereren naar *Invisible Self-Portrait in My Studio*. Deze, kleinere, werken, illustreren de aanpak van Harvey die tegen de conventies van het genre ingaan. Deze zelfportretten werden allen onherkenbaar gemaakt door een fotoflash die het meest expressieve deel van haar gezicht zo fel verlicht dat het onzichtbaar wordt. Het immer terugkerende narcisme van zelfportretten wordt hier tot niets herleid.

Harvey heeft het, niet zonder humor, over de notie van de frontaliteit maar ook van diepte, het zicht op het geheel en de uitsnijding, de representatie van de representatie (het beeld in het beeld), de moeilijkheid om de wereld te schilderen, fictie en meerdere tijdelijkheden (onder andere de flash als kort moment, het schilderij dat geschilderd wordt door de kunstenaar en het schilderij dat men ziet, de weerkaatsingen die permanent ontstaan en verdwijnen in de spiegel). De kunstenaar creëert de plaats noodzakelijk voor de fictie, en onze geest zet die op weg.

Ellen Harvey (° 1967, UK) woont te New York. Tot haar recente solotentoonstellingen behoren «New is Old» in het centrum voor hedendaagse kunst te Warschau; «A Whitney for the Whitney at Philip Morris» in het Whitney Museum te New York en «Mirror» in de Pennsylvania Academy of Fine Art van Philadelphia. Haar werk werd getoond in vele groepstentoonstellingen waaronder expo's in het SMAK te Gent, het P.S. I te New York, het Philadelphia Institute of Contemporary Art, het Seattle Art Museum en op de biënnales van Praag en Gwangju (Korea).